— Помнѫ, помнѫ, Минко и ти купихъ, — отговори бащата, — само, че ако познаешъ какво нѣщо е даръ̀тъ, тогава ще ти го дамъ. — Минко изреди имената на много нѣща, но не можа да сполучи името на даръ̀тъ си. Майка му се намѣси и тя въ разговора.

— Да не е нѣщо на което се пише? — попита тя.

— Тетрадка! — извика Минко.

— Да, тетрадка, — отговори бай Атанасъ. Слѣдъ това брѫкнѫ въ дисагитѣ и извади една хубава тетрадка съ ликове на корицитѣ; — но само тогава ще ти ѭ дамъ, — каза той, — когато ми повърнешъ оная, която ти подарихъ лани на този день.

Минко скокнѫ, извади отъ торбичката си една тетрадка и ѭ подаде на баща си. Баща му ѫ пое и почнѫ да обраща листата ѝ единъ по единъ. Тя бѣше цѣла исписана и съдържаше всичко научено отъ Минка.

— Това какво е тукъ?—запита бай Атанасъ.

— Това е стихотворение, а онова до него е упражнение, и двѣтѣ сѫ казани отъ учителя.

— А това?

— Това сѫ задачи.

На всѣкѫдѣ, кѫдѣто посочеше бай Атанасъ, Минко хубаво му обясняваше: какво е писано и кога е писано.

— Ами това що е въ срѣдата на това листо? и тамъ онова на горний край на другото листо?

— Това въ срѣдата и това послѣдното сѫ отъ писалката оцапани; а онова на края е отъ мастилницата: еднъжъ се килнѫла и докато да